

Stařec a poučení aneb bacha na Josefínu a zocelené starce

Je to už 12 let, co jsem zaskočil na náš úřad. Šlo mi o příjezdovou cestu k mému domu, kterou má obec ve svém vlastnictví a která se při každém dešti proměnila v mělký rybník, kterým se tehdy moje malé vnučky těžko brodily.

Soudě podle toho, jak dlouho úředníkům trvalo vyřízení žádosti o jednu jedinou pouliční lucernu, jsem na úřad nekráčel s bůhvíjakou nadějí. A nezklamal jsem se. Dotyčný orgán, který má před volbami plnou hubu práce pro občany, jich má po volbách pro změnu zase plné zuby. Výsledek mé audience = velké kulové!

Druhý den jsem si řekl, že na ně kašlu a... a věci se daly do pohybu a začaly se dít divy.

Zrovna v té době jsem se nechal najmout jako polír na stavbu, která už od projektu nějak haprovala a já jsem dostal za úkol to „nějak“ vyřešit, takže jsem ji za pochodu přeprojektovával a zároveň na ni coby polír dohlížel.

Zhotovitel musel ve dvoře sevřeném bloky domů provádět mimo jiné i výkopy, a protože byl průjezd úzký, musel si pozvat na pomoc minirypadlo Yanmar SV08 (= viz fotopřílohy). Jenže nastal zádrhel – nikdo s tím strojem neuměl zacházet. Termín hořel a bagrista byl na neschopence. Nedalo se nic dělat, a tak jsem se chopil toho ocelového oře a po šichtě, když mě nikdo neviděl, jsem se s ním začal seznamovat.

Aby to bylo úplně jasné, ten oř má místo volantu páky. A ty páky vyžadují jistou zvláštní koordinaci mezi mozkiem a rukama. Nejlépe to funguje, když strojník při těch monotónních pohybech „vypne myšlení“, což třeba mně dělalo problém. Chvilí jsem po dvoře nekontrolovatelně hopsal a lžící štoural tam, kam jsem vůbec nechtěl.

Brzy jsem však objevil jednu zásadní slabinu těchto malých strojů. Jakmile jste v hloubicím výkopovém režimu zabrali lžící příliš zhurta, bagr se o ni skokově celý přitáhl tak, že měl tendenci udělat kotrmelec přes čumák, tedy přes to rameno do toho výkopu. Tomu kotrmelec a převrácení bagru na „střechu“ pokaždé předchází scéna jako z rodea. Stroj vyhodí zadkem a katapultuje vás ze sedačky přímo před hloubicí rameno bagru – tedy pokud nejste přikurtovaní k jeho sedačce podobně jako v autě. No a to já samozřejmě nebyl, protože profíci se nepásují, snad i proto je ten bagr ani neměl! Takže pokud vás po tom kozelci bagr rovnou nepřejede, tak vám o to rameno rozbije hlavu; a když ne, můžete mluvit o dvojnásobném štěstí a to já z dnešního pohledu tedy měl!

Kdyby starce někdo pozoroval, byl by to pro něj pohled pro bohy. Stařec neustále z bagříku vypadával, znovu a znovu do něj naskakoval, aby byl vzápětí zase potupně vyhozen tím bláznivým mezkem. Ale nepoddal se. Po pár hodinách lítání vzduchem přišel okamžik smíření. Kobyla zklidnila a začala poslouchat starcovy ostruhy. Sice to nebyla krasojízda, ale už jsem se lžící trefil, kam jsem potřeboval, a při průjezdu vraty jsem nevyvrátil jejich veřeje.

Z projektanta a políra se v ten okamžik zrodil hrdý, byť značně pomlácený, bagrista. A došlo na letité varování mých učitelů, co mě učili projektovat: <i>„Když projektuješ, tak to nestav, když stavíš, tak to neprojektuj.“</i> A já nejenže jsem to přeprojektoval a odpolíroval, já byl tak blbý, že jsem to i vyhrabal!

Po třech týdnech byla stavba ukončena a dvůr k nepoznání prokoukl – všude žulové kostky a obrubníky, litinové lavičky, stromky v litinových mřížích, lucerničky a ACO žlaby. A uprostřed toho všeho stál usměvavý stařík s promodralými modřinami a... samozřejmě i bagřík.

Protože bagrista byl stále marod, domluvil jsem se s majitelem a odvezl si stroj domů. Ustájil jsem ho v boudě na zahradě a rozhodl se, že tu nešťastnou cestu prostě udělám s ním. Nechal jsem si navozit hromady čistého štěrku různé frakce, geotextilie a PVC drenážní potrubí a začal kopat rýhu pro drenáž.

Co vám budu povídat, byla to neskutečná pakárna. Jen si to představte = do dvou koleček jsem bagrem nabral dvě a půl lžíce štěrku nebo výkopku, slezl z bagříku, rozvozil to do vzdálenosti cca 50-80m mezi ploty sousedů, pak zase vylezl na bagr a tak pořád dokola. Navíc jsem si musel hlídat spád drenáže – šlo vzhledem k délce cesty a výšce napojení do rigolu vinoucího se podél silnice opravdu o chirurgickou přesnost (jen 5 mm na 1 délkový metr, víc ani ťuk!). Proto jsem neustále seskakoval z bagříku a běhal k padesát metrů vzdálenému niveláku a kontroloval, abych výkop nepodhrábl. Časem jsem se se strojem sžil natolik, že už jsem uměl bagrovat automaticky, bez přemýšlení ... a jsme právě u toho „odpojení“ mozku mezi hlavou a pákami, a to mi právě bylo osudné!

A to je taky důvod, proč to Vidláku, Vám i Josefíně píšu!

POZOR – PONAUCENÍ VŠEM:

(ono to platí, přátelé, pro všechny lidské činnosti, zvláště když jsou u toho točící se stroje!!!):

JAKMILE NĚCO DĚLÁTE UŽ COKOLI SAMOVOLNĚ, AUTOMATICKY, JAKOBY NIC, BEZ PŘEMÝŠLENÍ, PAK NASTÁVAJÍ CHVÍLE VAŠEHO NEJVĚTŠÍHO OHROŽENÍ, PROTOŽE SI PŘESTÁVÁTE DÁVAT BACHA A PŘESTÁVÁTE SE BÁT!

To je právě nebezpečné, protože pak s naprostou jistotou nastupuje vaše blbství v neředěné koncentraci. To mi můžete klidně věřit a nehloubejte nad tím, protože to mám vyzkoušené na vlastní kůži, vlastně kosti v nohách!

Nevěříte? ... No tak dál.

Práce se blížila ke konci, sluníčko svítilo a já se cítil jako král všech králů, navíc sedící na železném trůnu. Cesta byla rovná, štěrk deskou zhutněný a zarovnaný jak pravítkem, nikde ani loužička, proto jsem se ten úspěch zasloužil oslavit.

Otevřel jsem si bublinky a pil je rovnou z lahve na tom trůnu bagříku (ze stylové skleničky by to při tom houpání nešlo olivu jsem neměl), a když jsem dopil, dostal jsem hlad a šel si dát oběd. Ale on byl trochu těžší, takže jsem ho odlehčil vychlazeným plzeňským. A jak ten knedlík byl furt těžší nebo co, tak jsem ho spláchl dalšími dvěma plzeňskými a v té povznesené náladě z dobře vykonané práce jsem se vrátil k oři, že jako došťourám ty terénní úpravy. Sluníčko tak hezky hřálo, vzduch se tetelil babím létem, prostě pohodička, že by jeden to štěstí rozdával každému na potkání.

A... a já pak už moc nevím!

Asi jak jsem dělal ty další a další monotónní navyknuté automatické pohyby s tím vypnutým mozkiem a to sluníčko do mě pralo, tak jsem asi nějak zaklimbal a najednou, jen si to představte... jsem ležel před čumákem bagru v té jím právě čechrané čerstvé hlíně a ten ocelový zmetek mě začal pomaličku přejíždět pravým pásem přes obě nohy. Nejdřív lýtko, pak kotník a chodidlo levé nohy, a aby to právě noze nebylo líto, tak i ji ve stejném pořadí: lýtko, kotník, chodidlo. Byl to zvláštní pocit, skoro jako ve snu, asi se mi to fakt zdálo. Vůbec to totiž v tom procitnutí z klimbání nebolelo – až do chvíle, než jsem si uvědomil, že se mi to fakt nezdá a že ten ocelový pás toho zmetka mi skutečně šmelcuje obě nohy. Nohy zachránilo jen to, že podklad byl čerstvě nakypřený a pás 900kg vázícího oře ty nohy do něj spíš zatlačil, než fatálně rozmačkal. Prostě to bohudík nedopadlo tak, jak by to dopadlo, kdyby mi nohy přejížděl třeba na betonové cestě!

Jenže to nebylo všechno. Moje vytahané triko se zřejmě při tom přeletu přes čumák bagru ze mě nějakým záhadným způsobem svléklo a namotalo se na ty páky tak, že je zaaretovalo v pozici

„vpřed“, a tak mi ten hnusák bez mého přičinění ty nohy přejížděl sám. To jsem ale už byl úplně probuzený, zpanikařil jsem a za z pák visící triko jsem ze země zkrátka zatáhl. To byla další chyba, protože jsem páku odaretoval do polohy „stop“ a bagr se na mých nohou zkrátka zastavil.

Ležel jsem tam pod pásem mnou řízeného bagru (**no řekněte, komu se v životě povede nechat se přejet bagrem, který sám řídí?**), tváří v tvář žízálám, zmaru a tlení, a v hrůze si uvědomil, že doma nikdo není a že si asi za maličkou chvíli toho zmaru a tlení užiju až až.

Naštěstí jsem v dosahu ruky uviděl kus prkna. Napnul jsem všechny síly, abych na něj dosáhl. Když se mi to konečně podařilo, strčil jsem do páky – samozřejmě obráceně, což byla další chyba, protože bagr se poslušně vydal „zpět“ a v obráceném pořadí znovu přejížděl moje nohy jednu po druhé. Tedy nejdřív pravou a pak levou nohu. Řeknu vám, cítil jsem na vlastní kosti v nohách každé kolečko, které se v tom pásu pohybuje. Nikomu bych to nepřál zažít.

Když ze mě konečně ten těžký zmetek sjel, plazil jsem se k baráku jako raněné zvíře, vlastně jako legendární Meresjev z povinné četby mého mládí. V koupelně jsem stáhl holínky a světe div se – kosti nečouhaly z vyhřezlého masa, jak jsem se obával, ani krev moc netekla, jen ten pohled byl doslova šmelcovní, jako rozjetý borůvkový koláč. Hodinu jsem to sprchoval ledovou vodou.

Když později přišla žena z práce, seděl jsem už na terase v proutěném křesle jako anglický lord a hrdě hlásil: „*Cesta je hotová.*“ Pod fousem jsem si jen zamumlal: „*Je štěstí, žeš' nepřišla dřív!*“

Následky?

Samozřejmě že jsou. Pásky mi rozšmelcovaly nervová zakončení od lýtek dolů, nejhorší jsou chodidla a prsty. No, a když se k tomu později přidala neuropatie, asi si každý vybaví „ožralého“ Zemana u klenotnice korunovačních klenotů blahé paměti. Ale na rozdíl od něho to furt ještě dávám, za 14 dnů jedu do Alp a tam se zase uvidí, jak jsem na tom!

Takže Vidláku, bacha na to vaše zamýšlené setkávání na sýpce s tokajským a touhou ukazovat Vaším hostům, jak se správně mulčuje, oře, seje a vím já co ještě! To já jen tak, když se koukám na tu fešáckou Josefínu a na její prdeli zavěšený mulčovač! Abych řekl pravdu, nechtěl bych, aby se mi Josefína s mulčovačem projely po těle!

Poučení byste ještě chtěli?

No byla by jich celá řada, na ty snad každý inteligent přijde sám. Spíš je to překvapivé zjištění, co všechno zocelený stařec ještě vydrží a co dokáže přežít!

Takže než poučení bych raději přidal/vzkázal všem těm současným dobroserům mezi námi varování:

... ať se nikdo nepokouší nasrat zocelené strace, počítejte, že se zlou se setkáte!

